

TÁRNOKI Ádám Domonkos

„Nem volt könnyű életben tartani a Magyar Radiológiát”

INTERJÚ

Tárnoki Ádám Domonkos interjúja Harkányi Zoltán
leköszönt főszerkesztővel (2023. március 1.)

– Mint leköszönt főszerkesztő, milyennek élte meg a 2016–2022 év közötti 6 éven át tartó főszerkesztői munkát? Mit tartott a legnehezebbnek és mit a legszebb feladatnak a munkája során?

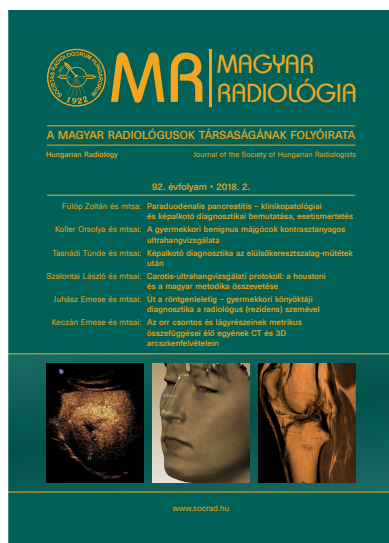
– Örömmel és szívesen vállaltam a feladatot, bár természetesen tisztában voltam azzal, hogy nem lesz könnyű működtetni az újságot. Azt gondolom, fontos tartalmi és formai változásokat sikerült elérni, aminek tervezésében és megvalósításában néhányan igen aktívan segítettek. Előtte másfél évtizeden keresztül Lombay Bélával és Palkó Andrással harmonikusan dolgozhattam együtt helyettes főszerkesztőként.

Korábban is és az utóbbi években is a legnehezebb és sokszor reménytelennek látszó feladat volt a magas színvonalú, jól megírt szakmai közlemények megjelentetése évente négy alkalommal. Ebben Tárnoki Ádám nagyon sokat segített. Az MRT kongresszusain és tanfolyamain elhangzott előadásokból rendszeresen, több kiváló,

megjelenésre érdemes anyagot névre szólóan közlésre meghívtunk. Felkéréseink alapján a potenciális szerzőktől sajnos többször csak ígéreteket

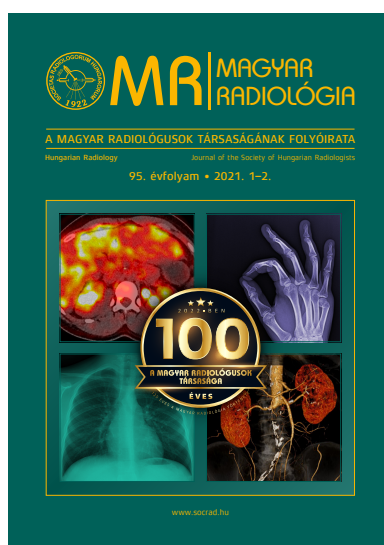
kaptunk, vagy még azt sem. A szerkesztőbizottság tagjainak egy kisebb része szintén csak ígérgette a cikkek küldését, de ritkán történt meg a megvalósulás.

Mindig segítettünk a publikációk előkészítésében, akkor is, ha egy benyújtott cikk átdolgozásra szorult, hiányos volt. A megjelent jó dolgozatok jelentették a legnagyobb örömet számunkra és feltehetően a szerzők számára is. Az online számok olvasottságát követtük, és persze még nagyobb látogatási számokat szerettünk volna látni. Mindig vártuk az olvasók véleményét, nagyobb kritikai aktivitását a megjelent számokkal kapcsolatban. Nagy örömeinkre a visszajelzések általában pozitívak voltak.

– *Miért írnak kevesen magyar szakcikket, miért nem motiváltak jobban a kollégáink?*

– Ez egy állandóan visszatérő kérdés, amelyre a válasz szorosan kapcsolódik a hazai radiológusok mindennapi munkájához, frusztráltságához, karrierterveikhez.

Az egyetemi centrumok vezetőinek feladatai közé tartozik, hogy a felnövő fiatal szakorvosokat, rezidenseket ösztönözzék a rendszeres olvasásra, az aktuális szakirodalom követésére és a publikálásra. Sajnos a megyei kórházi főorvosok egy része sem érzi szükségesnek a publikálást, a megfelelő szakmai előremenetelt. Nosztalgikus emlék, hogy régebben az osztályvezetői kinevezések elbírálása során még számításba vettük a jelentkezők

szakirodalmi munkásságát. Ma már erről szó sincs...

Egyre többen dolgoznak privát radiológiai rendeléseken, ez sem lehetne akadály a cikkek írásának, ahogy ez más európai országokban és az USA-ban történik.

– *Felmerült a szerkesztőbizottsági megbeszéléseken, hogy lehetne-e a szakképzés kötelező eleme a publikáció, például a Magyar Radiológiában. Mit gondol erről?*

Erről már korábban is volt szó, Lombay Béla professzor úr többször szorgalmazta, én is támogatnám, hogy a szakvizsgára történő felkészülés kötelező része legyen egy jól megírt kazuisztika

vagy egyes témákból egy aktuális összefoglalás. Ehhez a grémiumok vezetőinek az egyetértése és főleg támogatása lenne szükséges.

– *Mi professzor úr szerint a Magyar Radiológia folyóirat jövője?*

Az utóbbi években nem volt könnyű 'életben tartani' a Magyar Radiológiát. Ezúton is megköszönöm ebben az MRT vezetőségének támogatását. Optimista vagyok, hogy az új generáció tagjaiban lesz lendület, akarat és főleg energia, hogy szakmai lapunk online és nyomtatott megjelenése folytatódjon, sőt vonzóbbá váljon a kollégák számára. Az utolsó szerkesztőbizottsági ülésen fontos új elképzelésekről esett szó, ezekről ebben a számban is olvashatunk.